

กระต่ายเกเร

นิทานเรื่อง “กระต่ายเกร”

ในป่าใหญ่แห่งหนึ่งมีกระต่ายตัวน้อยชื่อว่า “เจ้าหลง” เจ้าหลงเป็นกระต่ายที่ชอบวิ่งไปทั่วป่า บางวันมันวิ่งเร็วเสียจนไม่ทันมองว่าใครอยู่ข้างหน้า บางครั้งมันก็ชอบหยอกสัตว์ตัวอื่นเพราะคิดว่าสนุกดีเข้าวันหนึ่ง เจ้าหลงเห็นเต่ากำลังค่อย ๆ เดินอยู่ริมทาง “ช้าจังเลย...” เจ้าหลงยิ้ม แล้ววิ่งตรงเข้าไปหาเต่า **ตุบ!** เต่าล้มกลิ้งไปข้างทาง มันนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อย ๆ ยืนหัวออกมาจากกระดอง “เจ็บจัง...” เจ้าหลงมองเต่า แล้วหัวเราะ ก่อนจะวิ่งจากไป เต่ามองตามเจ้าหลงเงิบ ๆ

วันต่อมา เจ้าหลงบิน... เอ๊ะ ไม่ใช่สิ เจ้าหลง **วิ่ง** ไปเจอนกตัวหนึ่งกำลังกินผลไม้อยู่ “ขอกินด้วยสิ” ยังไม่ทันที่นกจะตอบ เจ้าหลงก็หยิบผลไม้ไปจากตรงหน้า นกมองเจ้าหลง แล้วขยับตัวถอยออกไป

อีกวันหนึ่ง เจ้าหลงวิ่งผ่านสวนดอกไม้ มันกระโดดไปมาอย่างสนุกสนาน ต้นไม้เล็ก ๆ เอนไปทางหนึ่ง ดอกไม้บางดอกหล่นลงบนพื้น ฝีเสื้อที่เคยบินอยู่ตรงนั้น ค่อย ๆ บินไปที่อื่น หลายวันผ่านไป เมื่อเจ้าหลงวิ่งเข้าไปหาสัตว์ตัวอื่น บางตัวก็เดินหนี บางตัวเงิบ บางตัวไปเล่นกันอยู่ไกล ๆ เจ้าหลงยืนมองอยู่คนเดียวครู่หนึ่ง แล้วก็วิ่งไปเล่นต่อ วันหนึ่ง ขณะที่เจ้าหลงกำลังกระโดดอยู่ในป่า **พรีบ!** พื้นใต้เท้าของมันยุบลง เจ้าหลงตกลงไปในหลุมลึก มันพยายามกระโดดขึ้นมา ครั้งหนึ่ง... สองครั้ง... สามครั้ง... แต่ขอบหลุมสูงเกินไป “ช่วยด้วย... มีใครอยู่ไหม” เจ้าหลงร้องเสียงดัง ป่าเงียบ สักพักหนึ่ง เต่าเดินผ่านมา มันได้ยินเสียงของเจ้าหลง เต่าหยุดเดิน มองลงไปในหลุม เจ้าหลงเงยหน้าขึ้นมองเต่า ทั้งสองมองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง ไม่มีใครพูดอะไร นกตัวเดิมก็บินผ่านมามันเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ ๆ แล้วมองลงไปในหลุม เจ้าหลงก้มหน้าลง มือทั้งสองกอดตัวเองไว้แน่น “ในหลุมนี้... มีตจ้ง” ลมพัดใบไม้ไหวเบา ๆ เต่ามองนก นกมองเต่า แล้วเต่าก็ค่อย ๆ เดินไปทางหนึ่ง ส่วนนกก็กางปีกบินออกไป เจ้าหลงนั่งอยู่ในหลุม เงยหูฟังเสียงรอบตัว ไม่นานนัก มันได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา เจ้าหลงค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น... ตรงขอบหลุมมีเงาของสัตว์หลายตัวปรากฏขึ้น เจ้าหลงมองพวกเขา สัตว์เหล่านั้นก็มองเจ้าหลง ป่าเงียบลงอีกครั้ง และในเวลานั้น เจ้าหลงค่อย ๆ ยืนมือของมันขึ้นไป...